

vil jeg anbefale det til Vedtagelse; det forekommer mig nemlig, at det i og for sig maa anses for ønskeligt og heldigt, naar der i Kommuner — og det vil naturligvis kun kunne blive i de større Kommuner — oprettedes Slagtehus. Jeg ser ikke rettere end, at det i og for sig maatte betragtes som et Fremstridt i Henseende til de sanitære Indretninger i en By, og derfor forekommer det mig, at man ved Loven gjerne kunde yde den ringe Begunstigelse, som der her er Tale om. Denne Begunstigelse bestaar egentlig kun deri, at nærværende Lovs § 5 kan sættes ud af Kraft i saadanne Kommuner; thi hvad enten dette Vædringsforslag bliver vedtaget eller ikke, er det dog givet, at det ved Sundhedsvedtagterne for de vedkommende Byer kan bestemmes, at der skal oprettes Slagtehus, og at der kan træffes de dermed i Forbindelse staaende Foranstaltninger for at gjenremføre en egentlig Slagtevang. Jeg nærer ingen Tvivl om, at dette efter den bestaaende Lovgivning kan bestemmes ved Kjøbstædernes Sundhedsvedtægter. Det, der ved det vedkommende Vædringsforslag altsaa er Tale om at indrømme dem, er jo kun, at, naar der træffes saadanne Bestemmelser, kan man for saadanne Kommuner sætte Bestemmelserne i § 5 ud af Kraft som overflødige, og jeg tror ikke, at de Betænkeliigheder, som her i Salen bleve anførte imod § 5, saaledes som den forelaa i Lovforslagets oprindelige Skikkelse, paa nogen Maade ville kunne fremføres mod det, der staar i Vædringsforslaget under Nr. 2. Saa vidt jeg forstod Forhandlingen her, var den egentlige Hovedindvending mod § 5 i det oprindelige Lovforslag den, at det faktisk var uoverkommeligt at skaffe Dyrslæge til Stæde ved enhver Slagting af Kreaturer, navnlig paa Landet, men ogsaa for en stor Del i Kjøbstæderne, idet man mente, at der paa mange Stæder kun er en eller to Dyrslæger, medens der er et større Antal Slagtere, og at Bestemmelsen derfor var uudsørlig. Hovedindvendingen mod Bestemmelsen forekom mig, som sagt, at være den, at den var uudsørlig, og dernæst ogsaa, at det var for stort et Vaand at lægge paa de Paagjældende, naar man forlangte, at der skulde være en Dyrslæge til Stæde ved enhver Slagting. Men denne Indvending gjælder jo ikke, hvor der er Slagtehusindretning; thi naar der er et Slagtehus indrettet i en By, og al Slagting foregaar der, kan der ikke være nogen Vanskelighed forbunden med at drage Omfarg for, at Dyrslægen er til Stæde ved Slagtingen. Den Grund, man har anført, at en enkelt Dyrslæge ikke kan rende omkring paa alle Slagterierne i en By i de saa Morgentimer, hvori Slagtingen foregaar, finder ikke Anvendelse paa Slagtehus. Det forekommer mig derfor, at dette Vædringsforslag er meget uskyldigt i og for sig, og at det ikke kan vække Betænkelse at gaa ind paa det, medens det, at det vedtages, paa den anden Side

kan have den Nytte, at Kommunerens Opmærksomhed derved henledes paa hele dette Spørgsmaal om Slagtehusens Indretning, og at de ligesom faae en indirekte Opfordring ved Vædringsforslagets Vedtagelse til at have deres Opmærksomhed henvendt paa dette Spørgsmaal. — Hvad Vædringsforslagene under Nr. 3 og 4 angaar, vil jeg omtale dem under Et, da jeg betragter dem som staaende i nødvendig Forbindelse med hinanden. Jeg vil da med Hensyn til disse Vædringsforslag sige, at det er mig ganske ubegribeligt, hvilken Tankegang det er, som egentlig ligger til Grund for dem. Det er jo klart, at dette Lovforslag ikke blot gaar ud paa at hæmme eller straffe de Forfalskninger eller Forringelser af Handelsvarer, som ere sundhedsfarlige; det vil Enhver, som læser § 6 igjennem, kunne overbevise sig om. Foruden det, at ramme Salget af sundhedsfarlige Varer, har Lovforslaget tillige overhoved den Hensigt at forebygge Forfalskninger og Forringelser af saadanne Levnetsmidler, som gaa i Handelen. Det er f. Ex. Lovforslagets Mening at ramme dem, der spæde Mælken med Vand, skjøndt det jo ikke behøver at gjøre Mælken sundhedsfarlig, og det forholder sig paa samme Maade paa mange andre Punkter. Noget Lignende vilde jo gjøre sig gjældende med Hensyn til at spæde Vin og Sigt; det er en Forringelse eller en Forfalskning af Levnetsmidlet, men ikke en Handling, hvorved det gjøres sundhedsfarligt; tværtimod, det kan gjerne være muligt, at det i mange Tilfælde vil blive mindre sundhedsfarligt, end det var inden den Proces, det har undergaaet. Det er Meningen paa hele dette Sæbet, hvor der ikke kan være Tale om Salg af sundhedsfarlige Levnetsmidler, men kun om Forfalskning og Forringelse af dem, at virke mere hen til, end den bestaaende Lovgivning gjør, at Folk virkelig faae Baluta for deres Penge, at de ikke faae flere Varer, end de ere berettigede til at vente efter Prisen. Naar det Synspunkt holdes fast, som ligger til Grund for Lovforslaget og ogsaa for hele den bestaaende Lovgivning, nemlig at saadan Forfalskning og saadan Bedrageri, som det er, er utilsadelig, formaar jeg ikke at indse, hvorfor der skal opstilles denne ganske særlige Undtagelse herfra. Medens det ellers er forbudt at sælge Folk Varer af en ringere Bestaaenhed end den, de efter Maaden, hvorpaa Varer salbydes, ere berettigede til at vente, indser jeg ikke, hvorfor der her skulde gjøres en Undtagelse, saa at dette enkelte Bedrageri, det at sælge Folk selvødt Kjød for frist, skulde være tilladt. Det forekommer mig at være en ganske principløs Afgivelse fra det almindelige Synspunkt. Mig forekommer det derimod, at Sagen ganske simpelt staar saaledes, at det naturligvis for det Første er af Sundhedshensyn forbudt at sælge Kjød af syge eller selvøde Kreaturer, naar